

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ WILLY SCHOLLZ

«ΤΟ ΦΕΙΔΙ»

‘Αργά αργά και προσεχτικά προχωρούσε το τραίνο προς την κοιλάδα. ‘Από το δρόμο μέχρι της γαρυφιάς έχασαν τρεμερό βράθυρα. Οι κουρβέντες των επιβατικών είχαν πάρει κι ένας άξιαστος φόβος τους είχε καταλάβει όλους.

Μιά ξανθή Νεοφρέζια που καθότανε στο βαγόνι άπέναντί μου, ψηθύρισε κοιτάζοντάς με έξω από το παραθύρο :

— Τι άγρια μέρη που είναι εδώ...

— ‘Αλλά και τί όμορφα, μέσα στην άγριότητά τους... της άληγθησας κι’ έγώ.

‘Εξείνη όμως δεν είπε τίποτε άλλο.

Σέ λίγο, όταν είχαμε πιά περάσει από το επικίνδυνο αυτό μέρος οι 5-6 βράβιατες που είμαστε στο ίδιο ζευγάρι άρχισαμε και πάλι την κουρβέντα. Τώρα το θέμα της άμυλης όλων μας περιστρεφέτο σε διάφορες διηγήσεις για μαζονικά ταξείδια που είχε κάνει ο καθένας μας, για κωνήρια, έξδομές, έξρευνήσεις κ.λπ.

‘Ενας γηραιός μελαγχρονός κτήσιος που καθόταν κοντά στην Νεοφρέζια μου, άρχισε να λέγει, στα φωναχτά απ’ τους άλλους...

— Τι νά σας πω. ‘Εχω κάνει πολλά ταξείδια στη ζωή μου και και ποτέ δεν μου έτυχε τίποτα που να είναι τόσο άσχημο. Μόνο μιά φορά, ήμουν ακόμα πολύ νέος, θυμάμαι πως μου συνέβη κάτι πολύ φοβερό και άληθινά άληπισιόνητο...

‘Όλοι μας άφήσαμε τις κουρβέντες μας και προσέξαμε στο γηραιό κτήσιο ό όποιο, αφού άναψε την πίπα του, συνέχισε :

«Στά νότια μέρη της ‘Αφρικής, κοντά στο Ουίνιγγ, είχα κληρονομήσει άρκετές κτησίες από την μητέρα μου, και άποφάσισα να έγκατασταθώ εκεί για να επιβλέπω μόνος μου την καλλιέργειά τους. ‘Εκτός απ’ το χωριό αυτό του Ουίνιγγ, το όποιο άπέχει σχεδόν μιά λέγχα από την έπαυλή μου, δεν υπήρχε εκεί κανείς άλλος σπουδασιός άνθρωπος. Οι μόνοι γείτονες με τους όποιους θα μπορούσα να συναναστραφώ ήταν οι κάτοικοι του χωριού αυτού. ‘Εγώ όμως ούτε εκεί πήγαινα συχνά. Είχα άρχισει να ζω σαν ερημίτης και σχεδόν είχα έχασει με τη ζωή μου αυτή ότι υπήρχαν στον κόσμο γλέντια και γυναίκες. ‘Η μάνα μου για τις περιπέτειες με είχε παρουσιάσει σ’ αυτούς τους τόπους, όλοι ήλπιζα ότι χωρίς στην γονιμότητα του έδαφους, θα γινόμουν πολύ γρηγορότερα πλούσιος.

Θά είχα περάσει σχεδόν τρία χρόνια που ζούσα την άσκητική αυτή ζωή και σας βεβαιώ, πως ή χαρά της ζωής είχε πεθάνει πιά μέσα μου. Πόρτες λοιπόν να τό πιστέψετε. Κήριοί μου, ότι και τον φόρο ακόμα μπορεί κανείς να τον έχασει ζώντας έτσι σαν και μένα εκεί κάτω. Στην άρχή βέβαια θα του ζακοφανή, αλλά σιγά — σιγά — μπορεί παρά να λησμονήσει όλοτεία της γυναίκες. ‘Εξαφνα, μιά άνοιξιάνικη ημέρα, έφθισαν και έγκαταστάθηκαν σ’ ένα γειτονικό κτήμα, δύο ξένοι. Ένας άγαθός όλλανδός με τη νεαρά του γυναίκοιλά.

Με τους δύο αυτούς ξένους δεν άργήσαμε να γνωριστοίμε και να γίνουμε μάλιστα, πολύ γρήγορα οι καλλίτεροι φίλοι. ‘Επιτόγουμε μεσημέρι και βράδυ μαζί και περνούσαμε τις ημέρες μας σαν τρία αδελφια άγαπημένα. ‘Ο φίλος μου όνομαζότανε Ριχάρδος Νόστρεν και ήταν ένας ψηλός και δυνατός άνδρας με όμορφα χαρακτηριστικά. ‘Η γυναίκα του, ή ‘Ελλα, ήταν ένα κορίτσι 19 μόλις έτων, ζωηρή και άνήσυχη σαν ένα μικρό παιδί. ‘Ετροελαινόταν κάθε ημέρα να κωνηγά τις πεταλοίδες που πετοίσαν άφθονες στον κήπο μου. Τόν άνήσυχο αυτό χαρακτήρα της είχε έπηρεάσει πολύ και ή όμορφιά του τόπου. Στα όμορφα γαλανά της μάτια διέζωνε κανείς πάντοτε μιά άόριστη νευροκίνηση και άνησυχία.

‘Ο πρώτος χρόνος πέρασε έτσι άρμονικότητα και γεμάτος ευτυχία για όλους μας. Κατ’ ανάγκην έξοισαμε διαρκώς μαζί, και έτσι είχε αναπτωθή μεταξύ μας μιά στενή φιλία που δύσκολα άπαντάται στις πόλεις.

‘Ενα βράδυ, όμως ό Νόστρεν ήταν άναγκασιένος να πάη στο χωριό και να μείνει εκεί όλη την νύχτα ένεκα έπειγούσης ανάγκης του. ‘Ηταν μιά μαγευτική νύχτα γεμάτη άρώματα, μιά νύχτα άνοιξιάνικη

από ζέινες που σου ζαλίζουν τη ψυχή και σε έξωθούν σε διάφορες τρέλλες. ‘Είχε περάσει άρκετή ώρα άπό τον έρωτα ό Νόστρεν. ‘Εγώ με την γυναίκα του την ‘Ελλα, καθόμαστε μόνον στον κήπο μας. ‘Επέναμε έτσι οι δύο μας άφρονι για πολλή ώρα, και κάτω από τα δέντρα με τα μεθυστικά τους άρώματα, άκούγαμε τους παόάξονες χροτύους της νύχτας που έρχόντουσαν πέρα απ’ τα λιβάδια. Θά είχα περάσει τα μεσάνυχτα. Κανείς μας δεν μιλούσε. Κάποιον — κάποιον κυττοόσα την ‘Ελλα στα μάτια.

‘Ετσι, μόνον καθώς έμασσε, χωρίς να πη άκόμα κανείς μιά λέξη στον άλλον κυτταχίζαμε μιά στιγμή και οι δύο μας στα μάτια. ‘Αμέσως κατόπιν πεταχίζαμε όρθιοι και άδεια τα χέρια μας σπυνητηρίζαμε μέσα στο σκοτάδι και τα ζείλη μας ένάφηναν άμέσως σ’ ένα άτέλειστο θερμο φάτι. Σιγά—σιγά τότε, σαν να μιλούσε στον έαυτό της ή ‘Ελλα, άρχισε να μου έκμυστηρέεται μερικά μυστικά της ζωής της και ‘εστερ’ από λίγο, αφού μ’ έφίλησε πάλι παθητικά σαν την πρώτη φορά, μου ομολόγησε γλυκά σ’ ατί μου :

—Αυτό ή γαλήνη, φίλε μου, μ’ έζηηδενίζει τ’ άρώματα αυτά των δέντρων με μεθών. ‘Ω! πως ήθελα να είχα κάποιον που να με σφίξει στην άγκαλιά μου, να με πάρη μαζί του, να με πάρη να φύγοιμε, να φύγοιμε μαζονά, πολύ μαζονά από δω, σ’ άλλα μέρη, σ’ άλλες χώρες...

‘Ω! το έξωσ πολύ καλά, άγαπητέ μου, πως αυτή ή λαχτάρα δεν είνε άμαρτία, αλλά τι να κάνω, δεν φταίω έγώ, φταίει ή νύχτα, αυτή ή χλιαρή νύχτα που άπλώνεται σ’ όλη τη μαγευτική αυτή φύση που βλέπουν απ’ εδώ τα μάτια μας...

Τά λίγα έξείνα λόγια μ’ έζαναμ να τά χάσω. Την ένότταξα κατόπιν. Τά γαλανά της μάτια έλαμπαν παρ’όλα μέσα στο σκοτάδι... Χωρίς να τό θέλω πάλι τά ζείλη μου έζήτησαν τά δικά της. Μ’ άρρησε να την φιλήσω, χωρίς ν’ αντίσταθ ή καθόλου.

‘Εξαφνα, καθώς της χάιδεμα τά μαλλιά, μου πάλιν εκείνη άότομο το χέρι και μου φωνάζει παρ’όλα μου. ‘Ελα να πάμε...

Την ένότταξα έπληκτος. Για μιά στιγμή διάστασα και τη ρώτησα :

Νά πάω που ;

‘Όπου θέλεις έσύ, μου φώναζε με την ίδια φωνή.

Μόνο να φύγοιμε θέλω, να φύγοιμε απ’ εδώ και να πάμε... να! πέρα, άλλοι, μαζονά... στη ζωή...

Δεν σκεπτόμουν πιά, δεν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα, άφέηθηκα έτσι έκοιμαι στο χέρι της που με τραβούσαν με άκατανίκητη δύναμη. ‘Εξαφνα καθώς με τραβούσε στο σκοτάδι μέσ’ απ’ τα πυκνά έλλοματα των δέντρων, ή ‘Ελλα στάθηκε. Το χέρι της που με τραβούσε τό αισθάνθηκα να τρέμη και σχεδόν άμέσως άκούω να βγάλει μιά παρακατινή ζωνηγή και να κυτάξει χάμο...

— ‘Αχ! άχ! Παναγία μου.

Καθώς κυτάξα προς τό μέρος της, ανατοίχισα όλόκληρος...

‘Ενα μελόριο φειδί είχε τυλιχτεί γύρω από τό πόδι της. Ένα φειδί απ’ αυτά που άμα σε διαγράσουν δεν ζης παρά πολύ λίγες ώρες...

Τό ταξοδι του παπουτσιού της του είχε πατήσει τό κεφάλι απ’ αυτό πρόφτασε και τη δάγκωσε γιατί ή ‘Ελλα κοινοίσε φριχτά.

Την άρπαξα στην άγκαλιά μου, κατόρθωσας σιγά — σιγά να ξετολίξω τό φειδί που ήταν πιά πεθαμένο, και την μετέφερα στην κάμαρά μου...

Τά μάτια της με κυττούσαν μ’ ένα βλέμμα που δεν θα τό ξεχάσω ποτέ...

Προσπάθησα με πρόχειρα φάρμακα να της πλύνω την πληγή, λέγοντάς της πως τά φειδία αυτά δεν είνε θανατηφόρα...

‘Η ‘Ελλα όμως δεν τά πίστευε αυτά γιατί αισθανότανε από στιγμή σε στιγμή, να την άφώνουν οι δυνάμεις της...

Σέ λίγο ό σπρυγγός της άρχισε να γίνεται και πιο άσθενικός και μέσα σε δύο ώρες ή ‘Ελλα έξωφύχισε στα χέρια μου κυττοόνητας με στα μάτια χωρίς να μου πη ούτε μιά λέξη.

Willy Schollz

... ‘Αδελά μας τα χέρια μας σπυνητηρίζαμε.

